

години — до 1876 година — излъзали само 12 книжки, първитъ 9 подъ редакцията на дѣловодителя на Книж. дружество В. Стояновъ, а останалитъ три — подъ редакцията на Т. Пѣевъ, въ форматъ 8^о, срѣдно по 7—8 коли. Отъ 1876 год. до 1882 година „Периодическо списание“ преустановило временно излизането си, за да почне отново презъ 1882 година, като издание на Българското Книжовно Дружество въ София.

„Периодическо списание“ още отъ самото начало изтъкна значението на истинската наука, като срѣдство за премахване на робството, схващане, което прокара въ своитъ научни и критични студии и статии, така че въ скоро време успѣ да се издигне до висотата на една научна централа, въ която бѣха групирани най-значителнитъ умове между историчитъ, филолозитъ, литераторитъ, отъ чиито изследвания българската интелигенция охотно черпѣше познания. „Периодическо списание“ е едно отъ първитъ наши списания, което отдаде нуждното значение на дейцитъ отъ нашето възраждане (Отецъ Паисий, Софроний Врачански и др.). М. Дриновъ обнародва ценни изследвания върху българската история. Отъ не по-малка важностъ сѣ и неговитъ студии върху българския езикъ и правописъ, съ които допринесе за опростяването и създаването единство въ правописанието. Особно голѣмо внимание списанието отдаде на българския фолклоръ и на развитието на българската литература. Въ всѣки брой се помѣстватъ народни пѣсни, гатанки, пословици, поговорки, грижливо събирани изъ всички части на страната; нѣкои отъ тѣхъ записани отъ М. Дриновъ, Жинзифовъ и др. То обнародва и нѣкои отъ първитъ хубави стихотворения на Ив. Вазовъ (Борба, Борътъ, Вѣрата ми, Дунагъ). Тѣзи стихотворения обърнаха внимание върху голѣмия талантъ на Вазова не само въ България, но и въ останалитъ славянски страни. Списанието има почти всѣки брой литературни притурки, съдържащи въ преводъ произведения на чужди автори (Шилеръ: „Разбойници“; Гоголъ: „Тарасъ Булба“ и др.).

„Периодическо списание“ зае въ скоро време завидно положение въ българската периодична книжнина съ своята научна и книжовна критика, която издигна на една висота, която никое списание до тогава, пѣкъ и следъ него, не можа да постигне. То даде примѣръ за добросъвѣстна, обективна и аргументирана критика и неговото схващане за „критиката“ е изразено по следния начинъ отъ перото на неговия видень сътрудникъ Н. Бончевъ: „Основно — добрѣ и всестранно да знае прѣдмѣтътъ, за който се зима да говори и да го обсъжда... Да познава добрѣ обществото — публиката, за която е написана книгата, която подлежи на разглеждане. Критиката, наистина, има и винѣги трѣба предъ очи да има — истинното, полезното, хубавото и доброто...